

Mijn BDE, mijn Bewust-Zijn (B.E.)

Als kind had ik een ongeluk waardoor ik totaal tien keer ben geopereerd. Tijdens de negende operatie – ik was toen 19 jaar – waren verschillende fouten gemaakt. Daardoor moest ik met spoed wéér geopereerd worden. Tijdens deze operatie trad ik uit mijn lichaam.

Ik “hing” vervolgens in een hoek van de operatiekamer en zag mezelf op de tafel liggen met een heel aantal mensen om mij heen, die druk bezig waren. Ik voelde duidelijk de grens van het leven; daar waar mijn lichaam was, en achter mij waar intense liefde en vrede was. Die liefde en vrede die ik toen voelde was dus zeer intens en ik wilde niet terug in mijn lichaam. Ik wist heel goed dat ik de kans had om het leven met zijn sores achter mij te laten. Net op het moment dat ik dat wilde doen, werd ik terug geroepen. Ik draaide mij om, zag mijn lichaam en besloot terug te gaan. Een krachtig besluit, en het was voorbij ...

Na 25 jaren

Dat is 25 jaar geleden. Ik heb altijd geweten dat het een bijzondere ervaring was geweest, maar ongeveer 15 jaar na de ervaring ben ik er vaker over gaan praten. Nog steeds weet ik niet goed of ik deze ervaring "groots" moet en mag delen, maar ik weet nu wel meer wat het mij heeft gebracht.

Overigens vermoed ik dat ik op mijn vierde jaar ook een BDE heb gehad. Ik was toen bijna verdronken in de vijver van de burenen. Het was diep en ik was tot bijna op de bodem gekomen. Het beeld van de vissen om mij heen zie ik nog scherp voor me, vermoedelijk ruim een halve meter onder de waterspiegel. Het was ook daar erg vredig en ik was niet bang. Plotseling had ik mijn mond net boven het water, met mijn tenen op een bloembak. Hoe ik eruit was gekomen heb ik nooit geweten. Nog-maals, ik weet niet zeker of dit een BDE was, maar het was in ieder geval een bijzondere ervaring die me altijd bij is gebleven.

Ik heb als twintiger erg mijn best gedaan om te doen wat men maatschappelijk van mij wilde: een vaste baan, goed salaris en een eigen huis. Maar ik had ook mijn uitpattingen en dronk veel, dage-lijks. Ik wist dat ik aan mezelf moest gaan werken maar heb dat uitgesteld tot ik begin dertig was.

Lezen over spiritualiteit

Steeds meer ging ik lezen over spiritualiteit en andere zaken. Ik kwam zo dichterbij mezelf en daar blijf ik aan werken. Ik hecht aan het leven, maar ik ben niet bang voor de dood.

Veel mensen met een BDE zeggen dat ze sinds dat moment niet meer mee kunnen met de massa; dat herken ik maar ik had het niet ineens. Dat komt misschien omdat er toen nog weinig openheid was over het onderwerp BDE.

Zoals ik al eerder zei, had ik ook zelf me meer gericht op wat er van mij maatschappelijk werd gevraagd. Daar was ik zelf verantwoordelijk voor, los van de heersende tijdsgeest. Door de dood van ons eerste kindje – ze is bij de geboorte overleden – kwam bij mij het besef los dat ik wél meega op de stroom van het leven. Dat ik dat eigenlijk al zolang doe. Op belangrijke momenten vertrouwde ik wel degelijk op mijn intuïtie en voer ik mijn eigen koers.

Bijzonder moment

Toch had ik een bijzonder moment nodig om dat besef goed door te krijgen.

Toen mijn vrouw op bed lag en haar vliezen waren gebroken raakte ik eerst in paniek. Op weg naar de telefoon om 112 te bellen nam ik een zeer intens en krachtig besluit. In een fractie van een seconde ging er veel door mij heen; het belangrijkste was dat ik voor mijn dochtertje vanuit rust en trots zou ervaren wat er zou komen. Het besluit om waardig en respectvol met de situatie om te gaan deed ik voor haar. Geen paniek, maar rust en respect voor ons kindje dat nu een oneerlijk gevecht moest voeren. Ze was nagenoeg kansloos na een zwangerschap van 24 weken. Vlak voor de bevalling was er nog een hartslag, maar ze werd levenloos geboren.

Er waren na haar geboorte vele momenten waarin ik mij diep verbonden met haar heb gevoeld. Dat gevoel is gebleven en ik koester mijn sterrenkind als een groot geschenk van God. Ze heeft mij en mijn vrouw veel moois gegeven, intense momenten waarin ons dochtertje vanuit een andere dimensie ons liefde en respect gaf. Mijn vrouw en ik waren al heel hecht samen, maar dat werd door deze ervaring veel sterker en we groeien daar nog in.

Onze tweede dochtertje werd bij net één jaar geopereerd in hetzelfde ziekenhuis waar ik mijn laatste operatie onderging. Haar zo aan een ander toevertrouwen was een proces van loslaten en vertrouwen. Voor mij ook bijzonder om zo mijn eigen ziekenhuiservaringen af te sluiten.

Zoontje

Ongeveer twee maanden later was ik weer in de OK omdat mijn vrouw een spoedkeizersnede moest ondergaan na 29 weken zwangerschap. Onze zoon zag ik ogenschijnlijk levenloos ter wereld komen en hij moest gereanimeerd worden.

Ondanks onzekerheid voor wat zou komen wist ik de innerlijke rust te vinden en kon ik zo actief de situatie ondergaan. Ik ging mee met de stroom van het leven.

Onze zoon heeft een zeer moeilijke eerste nacht gehad. Er was voor de bevalling geen tijd geweest om zijn longen voor te bereiden. In de eerste nacht was zijn bloeddruk ook mede daarom instabiel en te hoog. Na deze eerste nacht liet hij een wonderbaarlijk goed herstel zien en toont hij een bijzonder sterke levenskracht. Ook nu “doet” hij het heel goed en is het een mooie, relaxte en een heel stevige baby.

Afsluitend wil ik opmerken dat in de gezondheidszorg veel bijzondere mensen werken die met liefde voor hun vak mensen bijstaan in vaak moeilijke omstandigheden. Dat ook ik in het verleden te maken heb gehad met (ernstige) fouten en onbegrip door deze beroepsgroep, doet hier niets aan af.

Mijn ziekenhuiservaringen die met mijn kinderen te maken hadden, waren mede zo bijzonder omdat vele zeer kundige en liefdevolle mensen zo begaan en betrokken waren met onze kinderen en met ons als ouders. Dat kan mij nu nog ontroeren.

Het is onder andere mijn taak geweest om liefdevol mijn ervaringen te mogen zien als een geschenk van het Leven, een kostbaar geschenk.

B. E.